

РЕШЕНИЕ

№ 17026

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **13435** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 84 от ЗМГО. Образувано е по жалба на „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД срещу Решение № РС-194-[1]/24.11.2025 г. на председателя на Патентното ведомство, с което на основание чл. 76, ал. 7, т. 3 ЗМГО е заличена регистрацията на марка с рег. № 108526 „ЗЕЛЕНА ЗОНА“, комбинирана, за всички стоки и услуги от класове 25, 39 и 43 на МКСУ.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и липса на достатъчна мотивировка. Поддържа, че административният орган е възприел механично мотивите на Върховния административен съд, без да извърши необходимата преценка по подаденото искане. Сочи, че обозначението „зелена зона“ не представлява родово наименование на услуга, а е използвано в нормативната уредба за означаване на определен режим, поради което не може без допълнителен анализ да се приеме, че е лишено от отличителност или че въвежда потребителите в заблуждение. Жалбоподателят сочи също, че за същото означение е налице регистрация като марка на Европейския съюз пред Службата на

Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO). Прави искане за отмяна на решението.

Ответникът – председателят на Патентното ведомство, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Поддържа, че решението е постановено в изпълнение на задължителните указания, дадени с Решение № 6227 от 10.06.2025 г. на Върховния административен съд по адм. д. № 11127/2024 г., VII отделение. Сочи, че с това решение касационната инстанция е дала задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗМГО, които административният орган е съобразил при новото произнасяне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „Център за градска мобилност“ ЕАД, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Поддържа, че решението на Патентното ведомство е законосъобразно, тъй като е постановено в съответствие със задължителните указания на ВАС. Излага съображения, че „зелена зона“ е нормативно установено и обществено разпознаваемо понятие, свързано с организацията на движението и режима на почасово платено паркиране, поради което регистрацията му като търговска марка засяга обществения ред и може да въведе потребителите в заблуждение относно естеството и публичноправната връзка на обозначаващите стоки и услуги.

Заинтересованата страна Общинско предприятие „Транспорт“ при [община], чрез процесуален представител, също оспорва жалбата. Излага съображения, че понятието „зелена зона“ се използва в общинската нормативна уредба като обозначение на режим на почасово платено паркиране и че регистрацията му като марка създава риск от неправомерно противопоставяне на частно изключително право спрямо публичноправна дейност.

Заинтересованата страна – Общинско предприятие „Общински пазари и паркинги“ при [община], чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Счита, че оспореният административен акт е законосъобразен, като постановен в изпълнение на влязло в сила решение на Върховния административен съд. Поддържа, че жалбата е неоснователна и недоказана. Представя доказателства във връзка с поведението на жалбоподателя по заявяване и използване на процесното означение. Претендира присъждане на разноски.

Останалите заинтересовани страни [община] и Общинско предприятие „Паркинги и гаражи“

при [община] не изразяват становище по съществото на спора.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните, представените по делото доказателства и административната преписка, приема за установено следното:

Марка с рег. № 108526 ЗЕЛЕНА ЗОНА, словна, с притежател – „Бассмания -1“ ЕООД, заявена на 29.05.2019 г., е регистрирана на 17.06.2020 г. за стоки и услуги от класове 25, 39 и 43 на Международната класификация на стоките и услугите (МКСУ), със срок на закрила до 29.05.2029 г.

Производството пред Патентното ведомство е образувано по искане с вх. № ВГ/Н/2019/155229- [8]/08.04.2022 г., подадено от „Център за градска мобилност“ ЕАД, Общинско предприятие „Транспорт“ при [община], Общинско предприятие „Паркиране и репатриране“ при [община], Общинско предприятие „Паркинги и гаражи“ при [община] и Общинско предприятие „Общински пазари и паркинги“ при [община], за заличаване на регистрацията на марка с рег. № 108526 „ЗЕЛЕНА ЗОНА“, комбинирана, с притежател „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД, регистрирана за стоки и услуги от класове 25, 39 и 43 на МКСУ.

С Решение № РС-216-[1]/05.12.2023 г. председателят на Патентното ведомство е оставил без уважение искането за заличаване. Това решение е било оспорено пред Административен съд София-град, който с Решение № 14435/11.08.2024 г. по адм. д. № 1852/2024 г. е отхвърлил жалбата на „Център за градска мобилност“ ЕАД.

С Решение № 6227 от 10.06.2025 г. по адм. д. № 11127/2024 г. Върховният административен съд е отменил решението на Административен съд София-град и вместо него е отменил Решение № РС-216-[1]/05.12.2023 г. на председателя на Патентното ведомство, като е изпратил преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В мотивите си Върховният административен съд е приел, че административният орган и съдът не са съобразили значението на обществените отношения, свързани с движението по пътищата, включително организацията на паркирането в градска среда, като част от обществения ред. Прието е, че съдържанието на процесната марка е идентично с понятието „зелена зона“, което е въведено с подзаконовни нормативни актове и е придобило обществена разпознаваемост във връзка с режима на почасово платено паркиране. ВАС е приел,

че с регистрацията на марката се засяга установеният обществен ред във връзка с движението по пътищата, което представлява основание за заличаване по чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗМГО. Освен това касационната инстанция е приела, че марката може да въведе потребителите в заблуждение по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 7 ЗМГО, тъй като обозначените с нея стоки и услуги могат да бъдат асоциирани с публичноправни функции, стандарти за качество и сигурност, свързани с дейността на общинските предприятия в областта на транспорта и организацията на паркирането.

След връщане на преписката председателят на Патентното ведомство е постановил оспореното в настоящото производство Решение № РС-194-[1]/24.11.2025 г., с което е заличил регистрацията на марка с рег. № 108526 „ЗЕЛЕНА ЗОНА“, комбинирана, за всички стоки и услуги от класове 25, 39 и 43 на МКСУ. С оспореното решение председателят на Патентното ведомство се е произнесъл по подаденото искане за заличаване на регистрацията на процесната марка. В мотивите на акта е извършена преценка относно приложението на чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗМГО, като е обсъдено значението на словосъчетанието „зелена зона“ във връзка с нормативната уредба на движението по пътищата и организацията на паркирането, както и възможността използването му като марка да засегне обществения ред или да въведе в заблуждение потребителите. Въз основа на този анализ административният орган е приел, че са налице основания за заличаване на регистрацията на марката.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 25.11.2025г ., а жалбата до съда е подадена на 16.12.2025 г.

От събраните по делото доказателства се установява, че притежателят на мярката е предприел действия по заявяване на сходни означения и е отправял предложения за уреждане на отношенията с общини във връзка с използването на обозначението „зелена зона“.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от адресата на административния акт, в срока по чл. 84, ал. 1 ЗМГО, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Поради това е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 76, ал. 8 ЗМГО

председателят на Патентното ведомство се произнася с решение по искането за заличаване на регистрацията на марка. Актът е постановен в писмена форма, съдържа фактически и правни основания и е издаден след връщане на преписката от Върховния административен съд за ново произнасяне. Не се установяват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, доколкото АПК не предвижда специални изисквания или отклонения при повторното разглеждане на преписката след връщането ѝ от съда.

Основният спор между страните е дали административният орган е бил длъжен да извърши нова самостоятелна преценка по всички релевантни факти и по всеки клас стоки и услуги, или е бил обвързан от задължителните указания на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона.

Съдът приема, че в случая административният орган е бил обвързан не само от общото тълкуване на приложимите правни норми, но и от правните изводи на касационната инстанция относно приложението на чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗМГО към установените по делото факти. Това следва от диспозитива и мотивите на Решение № 6227/10.06.2025 г. на ВАС, с което административният акт е отменен, а преписката е върната за ново произнасяне съобразно дадените указания. В мотивите на това решение касационната инстанция изрично е приела, че регистрацията на процесната марка засяга установения обществен ред във връзка с движението по пътищата и че марката може да въведе потребителите в заблуждение относно естеството и качеството на стоките и услугите чрез асоцииране с понятието „зелена зона“, въведено с нормативната уредба за почасово платено паркиране.

Задължителността на указанията на съда при връщане на преписката за ново произнасяне не означава само задължение органът формално да повтори процедурата. Тя означава, че органът не може при същите факти и при същия предмет на искането да възприеме правни изводи, различни от тези, дадени от съда по тълкуването и прилагането на закона. В противен случай би се обезсмислила задължителната сила на съдебния акт и би се допуснало административният орган повторно да постанови акт в противоречие с вече дадените указания.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че органът е следвало отново да извърши самостоятелен анализ дали основанията по чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗМГО са приложими отделно за всеки клас стоки и услуги. По принцип такава диференцирана преценка е необходима при

преценка на абсолютните основания за отказ или заличаване на марка. Този принцип е последователно застъпен и в практиката на Съда на Европейския съюз. СЕС приема, че преценката за описателност, отличителност или заблуждаващ характер на знак следва да се извършва във връзка с конкретните стоки или услуги, за които се иска закрила, и с оглед възприятието на съответния кръг потребители. Така например в решенията по делата Postkantoor и Doublemint Съдът подчертава, че трябва да съществува достатъчно пряка и конкретна връзка между знака и съответните стоки или услуги. Този принцип обаче не може да се прилага изолирано от конкретния процесуален контекст. Настоящото производство не е първоначално произнасяне на административния орган по искането за заличаване, нито първоначален съдебен контрол върху отказ да се заличи регистрацията. То е производство след влязло в сила решение на касационната инстанция, с което са дадени задължителни указания относно приложението на чл. 11, ал. 1, т. 6 и т. 7 ЗМГО спрямо същата марка, същото искане и същия обхват на регистрацията.

Освен това в конкретния случай не става въпрос за обикновена преценка дали знакът описва характеристиките на една или друга търговска услуга. Спорът е свързан с регистрацията като търговска марка на обозначение, което съвпада с използвано в нормативната уредба и в обществената практика понятие за режим на почасово платено паркиране. Именно тази особеност отличава случая от типичните хипотези на описателност или липса на отличителност за конкретен вид стоки или услуги.

В практиката на Съда на Европейския съюз основанието, свързано с противоречие с обществения ред или с приетите принципи на морала, се преценява с оглед възприятието на разумния потребител и конкретния социален контекст. Съдът на Европейския съюз приема, че преценката следва да се извършва с оглед съвременните обществени възприятия и конкретния контекст, в който знакът ще бъде възприет от съответния кръг потребители (в този смисъл решение по дело C-240/18 Constantin Film Produktion). Приложен към настоящия спор, този стандарт не води до извод за незаконосъобразност на оспорения акт. Напротив, именно конкретният социален и нормативен контекст е бил поставен в основата на решението на ВАС и на последвалото решение на Патентното ведомство. Обозначението „зелена зона“ не е разгледано като произволно словосъчетание, нито като знак, чието съдържание се изчерпва с езиковото значение на думите „зелена“ и „зона“. То е преценено като обществено разпознаваемо обозначение на режим, свързан с организацията на движението, паркирането, прилагането на

принудителни административни мерки, събирането на такси и упражняването на контролни функции от оправомощени общински субекти. Именно поради тази нормативна и обществена натовареност регистрацията му като търговска марка засяга установения ред на регулиране и възприятие на този режим.

Неоснователно е и възражението, че „зелена зона“ не е услуга, а административен режим, поради което не може да бъде преценявана през правилата на марковото право. Точно обратното – обстоятелството, че обозначението е свързано с административен режим, а не с обикновена пазарна услуга, е основанието да се приеме, че частноправното му присвояване като търговска марка засяга обществения ред. М. право предоставя на притежателя на марката изключително право, което може да бъде противопоставяно на трети лица. Когато предмет на това изключително право е обозначение, което вече функционира в обществения оборот като термин от публичноправен режим, възниква риск частноправната закрила да бъде използвана по начин, който препятства или затруднява нормалното осъществяване на публичноправни функции. В този смисъл следва да се отчете и обстоятелството, че притежателят на марката е предприемал действия по заявяване на сходни означения и е отправял предложения за уреждане на отношенията с общини във връзка с използването на обозначението „зелена зона“. Тези обстоятелства сами по себе си не са определящи за преценката по чл. 11, ал. 1 ЗМГО, но потвърждават практическата възможност изключителното право върху марката да бъде противопоставяно на публичноправни субекти при упражняване на техните нормативно възложени функции.

В този смисъл не е решаващо дали общината или общинското предприятие предоставя „услуга“ в търговскоправния смисъл на понятието. Решаващо е, че обозначението „зелена зона“ се използва за означаване на нормативно уреден режим на организация и контрол на паркирането, който е част от системата на движението по пътищата. Тази система има пряко отношение към обществения ред, безопасността, придвижването на гражданите и управлението на общинската инфраструктура. Следователно спорът не се свежда до конкуренция между търговци, а до допустимостта публичноправно натоварен термин да бъде монополизиран чрез регистрацията като марка.

По отношение на основанието по чл. 11, ал. 1, т. 7 ЗМГО следва да се отчете, че Съдът на

Европейския съюз приема, че заблуждаващият характер на марката трябва да се преценява обективно и с оглед това дали знакът е от естество да въведе потребителите в заблуждение относно релевантни характеристики на стоките или услугите. В решението по дело C-259/04 E. СЕС приема, че релевантният критерий е дали марката обективно е от естество да заблуди или да въведе в заблуждение публиката.

В случая този риск е изведен не от абстрактно предположение, а от общественото значение и разпознаваемост на означението „зелена зона“. При използване на идентичното обозначение върху стоки и услуги от обхвата на регистрацията, включително такива, свързани с транспорт, автомобили, придвижване, обслужване, униформи, информационни и съпътстващи дейности, съществува възможност потребителите да направят връзка с дейността на общинските органи и предприятия, които организират режима на почасово платено паркиране. Това не е само заблуда относно търговския произход в тесен смисъл, а заблуда относно публичноправната връзка, естеството, стандарта на сигурност и функционалната принадлежност на обозначаващите стоки и услуги.

Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че липсата на отделен анализ по класове 25, 39 и 43 прави акта немотивиран. Действително, при обичайна преценка на абсолютни основания за отказ или заличаване на марка следва да се държи сметка за конкретните стоки и услуги. В случая обаче самото основание по чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗМГО е изведено от недопустимостта на означението като такова, поради публичноправното му съдържание и обществената му функция, да бъде предмет на изключително право на частноправен субект. Когато порокът произтича от самото съдържание на знака и от нормативния контекст на неговото обществено възприемане, той не може да бъде ограничен само до една част от клас 39. В противен случай би се допуснало същият публичноправно натоварен термин да продължи да функционира като търговска марка за други стоки и услуги, при които също е възможно потребителите да направят връзка с общинския режим, неговите служители, обозначения, информационни материали, транспортни и съпътстващи дейности.

Особено значение има обстоятелството, че клас 25 включва облекло, включително униформи и други артикули, които могат да бъдат използвани във връзка с визуалното обозначаване на лица, изпълняващи контролни или обслужващи функции. Клас 39 обхваща транспортни и свързани

услуги, които са най-близко до режима на паркиране и организацията на движение. Клас 43, макар на пръв поглед по-отдалечен, също не може да бъде изключен от общия контекст, доколкото марковата закрила би запазила за частноправния субект изключително право върху самото обозначение „зелена зона“ като елемент от търговския оборот. След като ВАС е приел, че регистрацията засяга обществения ред и е от естество да въведе потребителите в заблуждение, административният орган не е могъл да запази регистрацията за част от класовете, без да влезе в противоречие със задължителните указания.

Неоснователно е и възражението, че Патентното ведомство е трябвало да извърши ново събиране на доказателства относно фактическата употреба на понятието към датата на заявяване или регистрация. В производството вече са били обсъдени нормативната уредба, обществената употреба на понятието и неговата разпознаваемост. ВАС е приел, че понятието е било въведено в нормативната уредба, известно е и се използва в множество информационни източници. Този извод е задължителен за административния орган при новото произнасяне. Органът не може под формата на нова доказателствена преценка да достигне до обратен правен резултат по вече разрешения въпрос.

Съдът отчита и довода на жалбоподателя, че правото на ЕС изисква преценката на абсолютните основания да бъде конкретна, мотивирана и съобразена с релевантния потребител. Този довод е принципно правилен, но не води до отмяна на оспорения акт. Решението на председателя на Патентното ведомство е постановено след задължителни указания на ВАС, които са основани именно на конкретния обществен, нормативен и потребителски контекст на означението „зелена зона“. Този подход не противоречи на практиката на СЕС, а съответства на изискването преценката да се прави не абстрактно, а с оглед реалното възприемане на знака от съответната публика.

Неоснователно е и позоваването на жалбоподателя на регистрацията на марката на равнище Европейски съюз. Съгласно принципа на автономност на марковите режими регистрацията на европейска марка няма обвързващо действие за националните органи при преценка на основанията за отказ или заличаване по националното право. Националният орган е длъжен да извърши самостоятелна преценка на релевантните обстоятелства с оглед приложимите правни

норми и конкретния обществен и нормативен контекст.

В заключение съдът приема, че председателят на Патентното ведомство е постановил оспореното решение при правилно приложение на материалния закон и в съответствие със задължителните указания на Върховния административен съд. Не са налице основания за отмяна по чл. 146 АПК. Жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, искането на ответника – председателя на Патентното ведомство, за присъждане на разноски следва да бъде уважено. В полза на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 153.39 евро.

Основателно е искането на заинтересованата страна „Център за градска мобилност“ ЕАД за присъждане на разноски. Същите са своевременно предявени и са доказани по делото, като не е направено възражение за прекомерност, поради което и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК следва да бъдат присъдени в пълния им размер от 9000 евро.

Основателно е искането на заинтересованата страна Общинско предприятие „Транспорт“ при [община] за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същото е своевременно заявено и са налице предпоставките за присъждането му, поради което на основание чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде уважено, като съдът определя дължимото юрисконсултско възнаграждение в размер на 153.39 евро.

С оглед нормата на чл. 143, ал. 4 от АПК и изхода на делото основателно е и искането на заинтересованата страна Общинско предприятие „Общински пазари и паркинги“ при [община] за присъждане на разноски. Същите са надлежно заявени и доказани в претендиращия размер от 840 евро, поради което следва да бъдат присъдени в полза на тази страна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД – [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № РС-194-[1]/24.11.2025 г. на председателя на Патентното ведомство, с което е заличена регистрацията на марка с рег. № 108526 „ЗЕЛЕНА ЗОНА“, комбинирана, за всички стоки и услуги от класове 25, 39 и 43 на МКСУ, с участието на заинтересованите страни „Център за градска мобилност“ ЕАД – [населено място], Общинско предприятие „Общински пазари и паркинги“ при [община], [община], [община] и Общинско предприятие „Паркинги и гаражи“ при [община].

ОСЪЖДА „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД - гр. П., ЕИК[ЕИК], да заплати на Патентното ведомство разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 153.39 евро.

ОСЪЖДА „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД - [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 9000 евро.

ОСЪЖДА „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД - [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Общинско предприятие „Общински пазари и паркинги“ при [община] разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 840 евро.

ОСЪЖДА „БАССМАНИЯ-1“ ЕООД - [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Общинско предприятие „Транспорт“ при [община] разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 153.39 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.